

[Gudrun Bjørner.]

kommunalbestyrelsesmedlemmer kan få orlov med stedfortræder.

Alfred Jensen: Vi hilser med tilfredshed, at indenrigsministeren har fremsat et forslag om ændring af reglerne i den kommunale valglov. Det er ikke nogen tilfældighed, at man, hver gang der skal være kommunevalg, ser sig nødsaget til i denne forsamling at beskæftige sig med reglerne for, hvem der kan være vælger, og hvem der er valgbar. Det skyldes jo, at lovgivningen hverken er tidssvarende eller tilfredsstillende. En hel del af de mest snærende bestemmelser er ganske vist blevet ændret; det gælder opholdsbestemmelsen, og der er også lempet på skattebestemmelserne.

Men selv om de her foreslåede ændringer gennemføres, har man ikke givet alle de borgere, der har krav på at kunne stemme ved kommunale valg, mulighed for at stemme. Der er jo selv efter de foreslåede ændringer adskillige medborgere, som er forhindret i at deltage i valg. Jeg tænker på de syge, der befinder sig på hospitaler eller ligger hjemme, og som ikke er i stand til at møde frem og stemme. Det er et spørgsmål, der er løst i andre lande, hvorfor kan vi så ikke få det løst her i Danmark? Skulle det være umuligt at finde frem til betryggende former for de syges deltagelse i valg? Det mener jeg ikke, og jeg vil tro, vi må nå frem til at få løst dette spørgsmål.

Dernæst er der valgretsaldæren. Det kan da ikke være rimeligt, at vi fortsat skal have en 23 års valgretsaldæ. Den omstændighed, at vi i grundloven har fastslået, at der skal være samme valgretsaldæ til folketinget som til de kommunale forsamlinger, kan da ikke være ensbetydende med, at dette spørgsmål er løst. Jeg vil tro, at man har føjet reglen ind i grundloven for at blive fri for at diskutere spørgsmålet hvert fjerde år, men dermed har man ikke klaret forpligtelserne over for landets ungdom. Det er vor opfattelse, at valgretsaldæren bør sættes betydelig længere ned, end den blev sidste gang, og i første omgang bør man sigte efter 21 års valgretsaldæ. Jeg overser ikke de besværligheder, der er ved en sådan ændring, men det siger sig selv, at hvis vi ikke drager spørgsmålet frem, får vi ikke nogen løsning på det. Jeg vil tro, at den regering, vi nu har,

og som jo har flertal i folketinget, må være interesseret i at arbejde på at nå frem til en løsning. De to af regeringspartierne har i hvert fald gennem mange år haft 21 års valgretsaldæ på programmet — og det er vel ikke taget af programmet? Det er et spørgsmål, som også bør tages op til behandling ved denne lejlighed; det bør drøftes i udvalget, selv om jeg vel ved, at der ikke vil komme nogen løsning på det inden det kommende valg. Men eftersom der lægges større og større byrder på ungdommen, siger det sig selv, at vi må finde frem til en løsning.

Med hensyn til skattesvarelsesreglen talte jeg for 4 år siden om, at der var mulighed for at få bestemmelsen afskaffet. Allerede da kunne vi være nået frem til det, der her foreslås. Den højtærede minister har jo også gjort opmærksom på, at han ved anden behandling af lovforslaget for 4 år siden gik ind for fuldkommen at slette skattesvarelsesbetingelsen, når der alligevel skete så store lempelser, som tilfældet var. Dengang påviste jeg, at der her i tinget var et flertal for at få det oprindelige ministerielle forslag gennemført. Det kan naturligvis kun glæde mig, at vi nu når frem hertil.

Selv om det er sagt her fra talerstolen, at vi nu når frem til samme bestemmelser angående valgret og valgbarhed som dem, der råder for folketinget, gælder det jo i hvert fald ikke valgbarhedsbetingelserne, idet der fortsat kræves skattesvarelse, for at en person kan indtræde som medlem af et kommunalt råd. En sådan betingelse gælder jo ikke for valgbarhed til folketinget. Selv om der er visse forskelle på de forsamlinger, der her er tale om, mener jeg dog ikke, at forskellene er så store, at vi ikke på dette område kan have de samme bestemmelser; det vil altså sige, at skattesvarelsesbetingelsen bør slettes ikke alene for vælgerne, men også for dem, der skal indtræde i de kommunale forsamlinger.

Det forekommer mig i øvrigt at være en urimelighed, at man nu strammer de skattesvarelsesbestemmelser, der her bibeholdes. Hidtil har det været sådan, at det kun var selve kommuneskatten, der skulle være betalt, men nu skal også statsskatten samt folkepensionsbidraget være det. Man kan selvfølgelig bedømme de personer, der ikke